

KOMMER DU TIL DIN EGEN BEGRAVELSE?

STEEN LANDSY

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

KOMMER DU TIL DIN EGEN **BEGRAVELSE?**

Steen Landsy

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Kommer du til din egen BEGRAVELSE?

Af Steen Landsy
kursusleder

– en helt naturlig tanke for mennesker
med en holistisk forståelse af livet efter døden.
Men hvor sandsynligt er det?

Et af verdens mest almindelige psykiske fænomener er oplevelsen af, at en nær slægtning eller ven viser sig i ikke-fysisk form netop i det øjeblik, hvor vedkommende er ved at dø et andet sted. Tusindvis af mennesker, som aldrig tidligere har oplevet den slags fænomener, har beskrevet et sådant syn af en døende.

Den døende kan reelt være til stede som et åndeligt væsen, men forklaringen kan også være, at den døendes tanker manifesterer sig som en fysisk projektion af vedkommendes udseende i det ikke-fysiske stof. Og på grund af den døendes målrettede og stærke følelsesmæssige tilknytning til den levende kan personen ofte se meget fysisk ud.

Men hvad med tiden *efter* dødsøjeblikket? Bliver den afdøde ved med at kunne vise sig for de efterladte? Og kan en afdød deltage i sin egen begravelse? Svarene er ikke så ligetil.

Det, der oftest beskrives i forbindelse med dødsprocessen, er oplevelser af en tunnel, af lys og af kontakt med tidligere afdøde, men disse oplevelser fokuseres der ikke på i denne omgang. Det gør derimod det faktum, at nogle afdøde efter disse overgangsoplevelser stadig opholder sig tæt på det fysiske og derfor kan vise sig for eller fornemmes af de efterladte.

Mange mennesker har i dagene lige efter et dødsfald fornemmelsen af den dødes tilstedeværelse i hjemmet. Meget tit opleves denne kontakt i forbindelse med søvnens indtræden eller ved opvågningen, hvor man er mest sensitiv.

Men generelt er det mest almindeligt, at den afdøde først fornemmes, ses eller høres fra anden eller tredje måned efter personens overgang til den åndelige verden.

"Ånde-søvn"

Nu er der jo ingen grund til at tage dette emne op, hvis der ikke var nogen, som falder uden for dette generelle billede.

Der er rent faktisk afdøde, som etablerer forbindelse til de levende og giver sig til kende lige efter døden – måske helt frem til begravelsen og i meget sjældne tilfælde endda et stykke tid derefter.

Energimæssigt set sker der lige efter døden det, at bevidstheden skal vænne sig til sin nye astrale form, som nu skal bære hele dagsbevidstheden. Astrallegemet har ellers kun været brugt om natten, hvor man som bekendt går over i de åndelige verdener og bruger astrallegemet som "redskab" for oplevelser dér.

Men efter døden skal man benytte astrallegemet permanent, og på samme måde som man i forbindelse med fødslen ind i den fysiske verden har en fosterperiode og en opvækstperiode, har man det principielt også efter døden (der kan ses som en fødsel ind i den astrale verden).

Det almindeligste er derfor, at den afdøde falder i en slags søvn umiddelbart efter døden. Og mens den afdøde sover, er der absolut ingen chance for, at de efterladte ser eller fornemmer vedkommende.

Denne søvn i det astrale kan sammenlignes med, at det er nødvendigt at sove hver nat, fordi æterlegemet skal restitueres efter at være blevet bombarderet med tanker, følelser og fysiske påvirkninger fra kroppens bevægelser, indtagelse og forbrænding af ernæring. Astrallegemet bliver simpelthen slidt i løbet af en dag.

Og på samme måde som man under søvnen her i det fysiske forlader kroppen og oplever på indre planer, har man også i søvnen efter døden oplevelser. Man går også ud af astrallegemet, som nu udgør kroppen, og man bevæger sig rundt på højere planer.

Længden af denne "åndesøvn" kan variere meget – fra omkring seks uger og op til ca. seks måneder efter dødens indtræden. Det afhænger først og fremmest af astrallegemetets behov for opbygning og tilvænnning til at bære hele dagsbevidstheden.

Man skal dog ikke undervurdere betydningen af den personlige viljestyrke og nysgerrighed samt den følelsesmæssige tilknytning til og interesse for de efterladte og den fysiske verden. Det er faktorer, som er med til at bestemme, hvornår den åndelige søvn indtræder, og hvor længe den varer.

Endelig vil pludselige dødsfald, sygdom gennem længere tid og psykiske problemer påvirke de flestes bevidsthed efter døden. Det vil bl.a. give sig udslag i en manglende evne til at holde sig vågen i længere tid efter dødsøjeblikket.

Holdt de så aftalen?

Det er derfor ikke ligefrem almindeligt, at den afdøde er til stede ved sin egen begravelse, men der er som sagt undtagelser. Nogle holder sig ved hjælp af deres viljekraft vågen og overværer faktisk deres egen begravelse.

Forfatteren har talt ved mange begravelser, hvor den afdøde var en personlig ven, som var dybt fortrolig med et liv efter døden. Med nogle af dem var der ligefrem på forhånd aftalt, at de skulle give sig til kende ved begravelsen.

Der har været nogle få, som har vist sig. Men til min store overraskelse er de, som jeg og alle andre var sikre på ville vise sig, ikke dukket op!

Typisk var det dog, at en meget forfængelig, nysgerrig og aktiv person var til stede ved sin begravelse. Velsagtens for at se, om kransene nu også var så store som forventet. Han var vækket og ledsaget af åndelige hjælpere, men han *var* der!

Omvendt mindes jeg en rigtig god veninde, som hele sit liv havde udgivet bøger om dødsøjeblikket og livet efter døden. Hun var spiritist og dybt engageret i kontakt med afdøde. Vi havde aftalt at mødes til begravelsen – men kom hun?

Nej, men måske har den åndelige verden været så inspirerende for hende, at den fysiske verden blegnede til en tom skal af kendte oplevelser, som slet ikke kunne stå mål med de åndelige.

Steen Landsy er redaktør på *Nyt Aspekt & Guiden*
og kursusleder i *Kosmos Center*, Bjelkes Allé 17 A,
2200 København N, tlf. 35 82 11 21
WebSite: www.kosmoscenter.dk

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk